

σα ἐγὼ νὰ σὲ προδώσω ; Βέβαια ποῦ σ' ἐδοκίμασα μονάχα. Καὶ τώρα φτάνει πιά. Ἔχεις πιά δώσει ἐξετάσεις καὶ τώρα μπορεῖς νὰ κοιμηθεῖς ἤσυχα καὶ νάφισεις κι' ἐμένα νὰ κοιμηθῶ.

— Ὡστε αὐτὸ εἶν' ὄλο! ἀλήθεια; Ἀλήθεια, ἀγαπημένη μου, θεά μου, χρυσή μου, Ἐλενίτσα μου! Πῶς μ' ἔκανες νὰ χαρῶ, χὰ χὰ χὰ! Κι' ἐγὼ ὁ βλάκας σὲ εἶχα πιστέφει σχεδόν. Ὡστε δὲν εἶχε συμβεῖ τίποτα, Ἐλενίτσα;

— Τίποτα, εἶπεν ἐκείνη ξηρά.

Ὁ Σέργιος γύρισ' ἀπ' τ' ἄλλο μέρος μὲς στὸ κρεβάτι του καὶ σὲ λίγο κοιμήθηκε.

Τὴν αὐγὴ ξύπνησε ἀπὸ κάποιον θόρυβο. Ἡ κάμαρα ἦταν φωτισμένη. Ἡ Ἑλένη χλωμή, ξαγρυπνημένη, λιγνή, μὲ σκοτεινοὺς κύκλους γύρω στὰ κουρασμένα της μάτια, μὲ ξερὰ, οκασμένα χεῖλια ἐτελείωνε τὴν τουαλέτια της.

— Γιὰ ποῦ ετοιμάζουσαι, χρυσή μου, τὴν ἀρώτῃσε φοβισμένος.

— Θὰ γυρίσω τώρα δά — τοῦ ἀποκρίθηκε — μού πόνεσε τὸ κεφάλι. Θὰ βρῶ νὰ κάνω ἕνα γυρόκι καὶ δὴ πλαισίω ἕστερ' ἀπὸ τὸ πρόγευμα.

Ἐκεῖνος θυμήθηκε τὰ χτεσινὰ καὶ τῆς εἶπε ἀπλώνοντάς της τὸ χέρι.

— Πῶς μ' ἐτρομάξες χιτὲς τὸ βράδυ, ἀγάπη μου, κακὴ γυναικούλα. Ἄν ἤξερες τί ἔκανες τὴν καρδιά μου. Μιά τέτοια φρίκη σ' ἔδωκε μὲς τὴ ζωὴ θάμνησε ἀνάμυσά μας. Καὶ μήτ' ἐγὼ μήτ' ἐσὺ δὲ δὴ μποροῦσαμε νὰ τὴν ξεχάσουμε. Δὲν εἶν' ἀλήθεια; Ὁλ' αὐτὰ, ὁ βοηθὸς τοῦ πλοίαρχου τὸ μωθητούδι, ἡ νατίαση, ἔλ' αὐτὰ δὲν ἦταν παρὰ παραμύθια ποῦ τᾶβαλες ἐσὺ δὲν εἶν' ἔτσι;

Ἐκείνη γύρισε καὶ τοῦ εἶπε ἤσυχα, θαναμάζοντας κι' ἡ ἴδια, πῶς, ἀντὶ, ποῦ πάντα ἦταν περήφανη γιὰ τὴν εὐκρίθειά της, μποροῦσε τόσο γρηγορὰ κι' εὐκόλα νὰ πεῖ ψέμα.

— Βέβαια πῶς ἦταν παραμύθια. Τὸ μόνο ποῦ ἦταν ἀλήθεια εἶναι πῶς μιὰ κυρία σὴν καμπίνα ἰατροῦζε ἕνα τέτοιο πεισιπαικτό, ποῦ εἶχε γίνει σ' ἀλήθεια μιὰ φουὰ σ' ἕνα βαπόρι. Ἡ ἱστορία αὐτὴ μὲ εἶπε συγκινηθεῖ τόσο πολὺ. Τόσο τρυπὰ θανατάματα τὴ θέση τῆς διαταγματέρας αὐτῆς γυναίκας ποῦ ἡ ἔπιπασε ἕνας σάβος υβρίσ μου πᾶψε ἡ ἴδρα πῶς υποκοῖσε νὰ μὲ μισήσει ἂν γύρισε νὰ βοηθῶ στὴ θέση της ποῦ τᾶγασα... Μὰ τίποτα δόξα τῷ Θεῷ ἔλα πέρασεν.

— Βέβαια πέρασεν, εἶπεν ἐκεῖνος χαρούμενος κι' ὀλίγελα ἤσυχος. Θεέ μου! Καὶ σὺ τέλος, ἂν ἔφο ἀπὸ τὸ πῶμα εἶχε συμβεῖ, μήπως τάχα αὐτὸ δὴ μποροῦσε ν' ἀλλάξει τὴ θέση σου κοντά μου; Τί ἀντοσιές!

Ἡ Ἑλένη βγήκε. Ἐκεῖνος ξανακλάγισε καὶ ξανακοιμήθηκε ὡς τις δέκα. Ἦταν ἔντεκα κι' ἐκείνη δὲ γυροῦσε. Αὐτὸ τὸν ἔκανε ν' ἀνησυχεῖ. Τὸ μεσημέρι ἕνα παιδάκι ἀπὸ κάποιον ξενοδοχεῖο, μὲ πηλίμιον ραμμένο γύρω γύρω μὲ χρυσὰ γαλόνια καὶ μὲ χρυσὰ μουμπιὰ στὸ ζακετάκι του μὲ τοὺς κλειστοὺς γιανκάδες, τοῦ ἔφερε ἕνα οἰνίμιον γραμματάκι τῆς Ἑλένης.

«Μὲ τὸ βαπόρι ποῦ ἔφυγε στὶς ἐννιά ξαναγύρισα

στὴν Ὀδέσσα. Δὲ θέλω νὰ σοῦ κρύψω πῶς πηγαίνω στὸν Βασιουτίνσκυ, κι' ἐσὺ θὰ καπάλυβες, βέβαια, τὶ θὰ κἀνω ἐγὼ σ' ἔλη μου τὴ ζωὴ ἀπ' ἐδῶ κι' ἐμπρός. Ἦσουνα ὁ μόνος ἄντρας ποῦ ἀγάπησα καὶ μαζί ὁ τελευταῖος, γιατί ἡ ἀγάπη τοῦ ἀντρα γιὰ μένα πιά δὲν ὑπάρχει. Ἦσουνα ὁ πῶ ἀγγὸς καὶ ὁ πῶ τίμιος ἀπ' ὄλους τοὺς ἀνθρώπους ποῦ ἀπάντησα στὴ ζωὴ μου. Μὰ καὶ σὺν ξεσοκράστηκες ὄμοιος μὲ τοὺς ἄλλους, μικρός, ἐπιφάσης, ἰδιοκτητῆς σὴν ἀγάπη, ἄπιστος καὶ ταπεινωτικὰ ζουλιάρης. Δὲν ἀμφιβάλλω πῶς θὰ ξανασυναντηθῶ μαζί σου σὴν ἀγῶνα ποῦ θὰ εἶναι ὁ μόνος σκοπὸς τῆς ζωῆς μου. Σ' ἐξορκίζω στόνοιατῆς παλιὰς μας ἀγάπης, νὰ τελειώνουμε ἔτσι δίχως ἀνακρίσεις, δίχως ἐξηγήσεις, δίχως παρόπονα καὶ δοκιμὲς γιὰ συμφιλίωση. Ὁ ἴδιος τὸ ἔλεος πῶς ἐγὼ δὲν ἀλλάζω τίς ἀποφάσεις μου.

Ἡ ἱστορία τοῦ βαποριοῦ εἶναι, βέβαια, πέσα ὡς πέσα παραμύθι. Ἐλένη».

(Ἀπ' τὸ ρούσσικο)

ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΑΝΟΝΙΔΗΣ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΕΙΣ ΙΕΡΟΨΑΧΟΝ

Ἄν ἄλλος ἔχει τῶνομα, ἐσὺ ἔχεις τὴ χάρη ποῦ μὲ τὸν νάξο κελτικίδεις καὶ ψέλνεις τὸ τροπάρι καὶ μὲ τὸ ἴδιο ὄργανο ποῦ σοῦδωσεν ἡ φύσις καὶ ψάχνεις καὶ σφραῖνισαι καὶ βρισκεις ἀπατηρήσεις

ΕΙΣ ΔΗΛΩΤΑΣ ΜΕΤΑΛΛΙΟΥ

Θάρρη τὸ δωδεκάήμερο μὲ τοὺς Καλλικαντζάρους κι' εὐθύς σὰν τοὺς Λαζάρους
Θὰ ἰδῆς νὰ ἐγερθοῦν,
σαράντα ὑποψήφιοι
κι' ἅμα αἱ προσουσκέψεις των περατωθοῦν
αἱ κρύφιοι,
πῶμα ὅπου φύγη—φύγη
ὦ Στεφτετήγη!

ΣΕ ΚΑΠΟΙΟ ΧΑΧΑ

Ἐχασε τὰ πασχάλια του καὶ πῶς θὰ τοῦ τὰ βοηθῇ ἐκείνη ποῦ τοῦ τᾶκρυψε δὲν τοῦ τὰ μαρτυρεῖ.

Καὶ τώρα ἀπρωχάλωτος
καὶ νηστικός ἀιχμάλωτος

— τέτοιο μαρτύριο ποῦθενά δὲν ἔχει ἀκουστή! —
περνᾶ ζωὴ ποῦ ἀτέλειωτη μοιάζει σαρκαστή!

ΣΕ ΜΙΑ ΠΑΡΑΜΥΘΟΥ

Παρημιθοῦ γνωρίζω μιά,
πῶναι καὶ παραμύθι,
ποῦ τὴν κοιμίζει ἡ γλασεμά
καὶ τὴ ξυπνάει τ' ὄρνιθι.
Ποιὰ νάψα ἡ παραμυθοῦ;
«Σιγὴν τῷ στόματί μου δοῦ!»

ΔΟΝ—ΠΑΣΚΟΥΛΛΕΣ

***

ΣΕ ΑΠΟΣΤΟΛΟ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΠΑΛΑΜΑ

Ἄκριτος, Γιάννης εἰσουνα, καὶ Κριτικὸς, Γιαννάκης, καὶ τῶρ' ἀντὶ ἀπόστολος, βγήκες ἀποστολάκης.

ΣΕ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟ ΚΑΠΟΝΙ

Γιὰ ν' ἀκουστεῖς, τὸν Παλαμά
ἀρνιέψαι ἡ στείρα σου ἡ ψυχῇ —
Τὸ ἴδιο κι' ὁ Ἡρόδοτος
ἔκαμε σ' ἄλλην ἐποχῇ.

ΠΙΚΡΑΓΚΑΘΗΣ